

De „Essays“ van Koning George I¹

Joost Meijer

Inleiding

Wanneer u wel eens een gemengd partijtje Griekse postzegels koopt op een veiling of door de dubbel-boeken bladert heeft u ze vast wel eens gezien, die vrolijk gekleurde ongetande zegels met de afbeelding van een jongeman en de voorkant van een tempel. Dit zijn de zogenaamde “essays” van koning George I van Griekenland. In de Vlastos catalogus is voor deze zegels een plek ingeruimd (Vlastos 2012, U1 en U2). Ik zal hem verder aanduiden als essay type I. Daarnaast is nog een tweede variant in de catalogus opgenomen (U3-U5) met dezelfde jongeman, maar nu zonder tempel. Deze zal ik verder aanduiden als type II. De Vlastos catalogus vermeldt dat het bij beide zegels gaat om “unofficial Issues”.

Fig1a en 1b-d: Type I en type II van de essays

Over deze essays is al het nodige geschreven. Het meest recente en meest uitvoerige artikel is van de hand van Louis Fanchini. Hierin gaat de auteur uitgebreid in op de geschiedenis van deze zegels en de verschillende typen. Daarnaast heeft Bill Ure in zijn boek een hoofdstuk aan deze zegels en de vervalsingen gewijd.

In dit artikel wil ik, dankbaar gebruik makend van het werk van deze beide schrijvers, maar ook op basis van aanvullend materiaal, mijn visie geven op de geschiedenis en de status van deze (en enkele andere) “essays”.

De aanleiding voor de essays

In oktober 1862 werd de uit Beieren afkomstige koning Otto van Griekenland na een opstand gedwongen afstand te doen van de troon. Een onrustige tijd volgde waarin naar een opvolger werd gezocht. Nadat andere kandidaten waren afgevallen werd uiteindelijk op 18/30 maart 1863 Prins Willem van Denemarken, 17 jaar oud, door het Griekse parlement gekozen tot Koning der Hellenen. Hij kreeg de officiële naam koning George I. Op 18/30 oktober 1863 arriveerde hij in Athene om uiteindelijk koning te blijven tot hij in 1913 werd vermoord.

Fig.2 Het portret van de jonge koning dat als voorbeeld diende voor de “essays”

Met betrekking tot de postzegels werd door de filatelisten het een en ander verwacht van de komst van de nieuwe koning. Jean Baptiste Moens, de bekende Belgische postzegelhandelaar en één van de

¹ Eerder in licht afwijkende vorm verschenen als “Die “Essays” von König George I“ in Rundbrief 122 (9/2016) van de ArGe Griechenland

founder-fathers van de filatelie, schreef in zijn tijdschrift *Le Timbre Post* al in april 1863 over de komst van Prins Willem naar Griekenland: “De acceptatie van de Kroon van Griekenland door prins Willem van Denemarken, die zeker leek, staat weer niet vast. Dat is niet zonder betekenis voor verzamelaars, want de nieuwe koning zal zonder twijfel zijn beeltenis populair willen maken en de oude zegels (JM: de Grote Hermes koppen) willen vervangen door andere met zijn afbeelding.”

Er leek dus een markt te zijn voor ontwerpers en drukkers om met voorstellen te komen voor nieuwe Griekse postzegels.

De eerste meldingen van de „essays“

De bestaande literatuur baseert zich voor de eerste melding van de “essays” in de filatelistische tijdschriften op het Engelse *Stamp-Collector’s Magazine*.

In het mei nummer van 1864 schrijft de redactie: “Eén van de mooiste collecties in Londen is net verrijkt met een set essays voor Griekenland, negen in getal, allen met hetzelfde ontwerp en waarde. De kleuren zijn groen, rose, mauve, oranje, blauw, zwart, geel, chocola en paars. Ze zijn aantrekkelijker dan mooi; en door hun grote formaat, wat lijkt op dat van de Pacific Steam Navigation Company, zullen ze waarschijnlijk niet worden geaccepteerd. Een medaillon portret van koning George I blokkeert het centrum van een uitzicht op het Parthenon; daaronder staat “Eil. Gramm., in Griekse karakters; en de waarde (20 lept.) staat in ieder van de vier hoeken.” In het juni nummer volgt ook een afbeelding van de “essay”.

Een zelfde melding (met illustratie) is opgenomen in het mei nummer van 1864 van *Le Timbre Poste*. Moens schrijft: “men ontwerpt in Parijs een postzegel, bestemd voor Griekenland, waarvan hiernaast de afbeelding.” Vervolgens beschrijft hij de zegel die volgens hem op dat moment in acht kleuren is gedrukt, zwart, oranje, lila, stro, licht-groen, licht-rood, bistre en blauw. Dan volgt een uitgebreid artikel waarin hij in gaat op de keus voor het ontwerp dat volgens hem het oude klassieke Griekenland (Parthenon) vereend met het moderne Griekenland (de jonge koning) en over de maker van het ontwerp zegt dat hij graag zou willen dat dit een Griek was om vervolgens vast te stellen dat het ontwerp wel erg primitief is. Daarna volgt nog een hele verhandeling over het Parthenon.

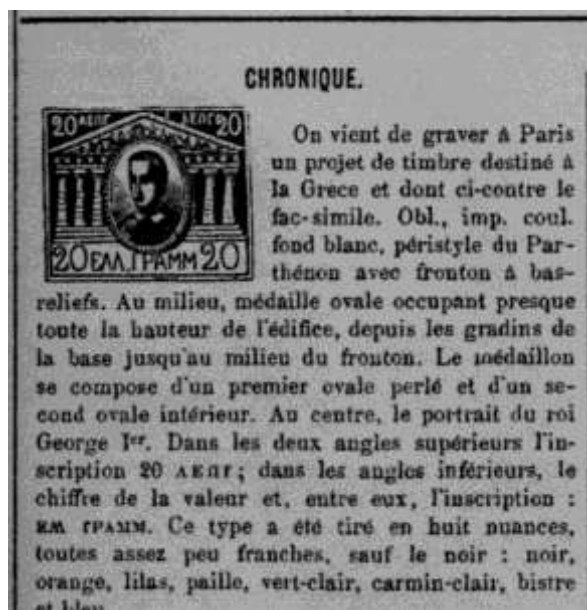

Fig 3a en 3b: Tekst *Le Timbre Post* van mei 1864, met detail

Al met al kunnen we in ieder geval concluderen dat de eerste meldingen van het “essay” van het type I in mei 1864 plaats hebben, waarbij Moens ook gelijk een afbeelding in zijn tijdschrift opneemt en meldt dat de zegel in Parijs wordt gedrukt.

Het tweede type essay wordt volgens de bestaande literatuur voor het eerst gemeld in het juli nummer van 1864 van *Stamp-Collector's Magazine*, ditmaal zonder afbeelding. *Le Timbre Poste* heeft ze echter al een maand eerder in het tijdschrift, met illustratie. Moens schrijft: "Men heeft ons essays voorgelegd, bestemd voor Griekenland. Ze zijn van dezelfde maker als die van Mexico (JM: ik kom hier op terug in de volgende paragraaf), waarmee ze de nodige overeenkomsten hebben. Ze zijn gedrukt in zwart, bistre, vermillon, groen, rose, violet en doré. Ze hebben drie waarden : 5, 20 et 40 leptas. De 5 en de 40 lijken op elkaar. Rechthoekig, in litho gedrukt in kleur op blanke ondergrond. Dan volgt nog een beschrijving van de afbeelding. Moens sluit af met de conclusie dat deze essays beter gelukt zijn dan de andere (van het type I).

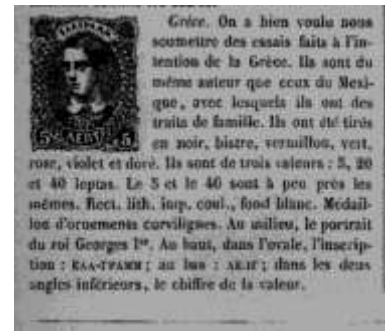

Fig.4: Detail tekst Le Timbre Post juni 1864

Het tweede type essay volgde dan ook niet veel na het eerste type essay, in juni 1864.

In januari 1865 meldt Moens (op instigatie van de verzamelaar Dr Alexander Ritter von Volpi) dat er in München wordt gewerkt aan nog een essay met de afbeelding van koning George. We zullen dit aanduiden als type III.

Tot slot wordt in januari 1866 in het *Stamp-Collector's Magazine* het volgende gemeld: "Een brief uit Griekenland kondigt een nieuwe serie zegels aan, gelijk aan de huidige in formaat en kleur, maar waarbij de kop van hermes is vervangen door een cijfer. Deze waarde-aanduiding is ook opgenomen in iedere hoek. Verder vermelden boven- en onderzijde alsmede de zijkanten de tekst Ell. Gramm. in Griekse tekens." Alhoewel hier geen melding wordt gemaakt van essays is deze tekst wel van enige betekenis voor een volgend type essay dat later in dit artikel aan bod komt, dat ik hierna zal duiden als type IV.

De ontwerpers van de essays

Louis Fanchini geeft in zijn artikel aan dat de makers van de essays niet bekend zijn. Met betrekking tot het essay van het type I kom ook ik niet verder dan dat het ontwerp waarschijnlijk in Parijs is gemaakt. De enige die nog iets meer over de makers van dit type essay heeft gezegd is Nicolaïdes. Hij stelt dat de graveur van deze zegel woonde dichtbij wat nu de Place de la Republique is, maar verder geeft hij geen details.

Fig.5a-d: Voorbeelden van type I

Met het essay van het type II zijn de aanwijzingen concreter. Zowel in het boven al aangehaalde artikel in *Stamp-Collector's Magazine* als in *Le Timbre Poste* wordt verwezen naar op hetzelfde moment op de markt gekomen ontwerpen voor postzegels van Mexico. Ook daar had een nieuwe monarch (Maximiliaan) in 1863 de troon aanvaard, hetgeen een mooie aanleiding leek voor het maken van postzegels. Volgens beide artikelen was de maker van deze essays (en dus ook de maker van de Griekse essays) afkomstig uit Milaan. De redacteur van *Stamp-Collector's Magazine* voegt daar nog aan toe dat hij veronderstelt dat deze Milanees ook verantwoordelijk was voor een aantal eerdere Italiaanse essays.

Fig.6: Essay voor Maximiliaan van Mexico

Nu waren er in Milaan op dat moment in ieder geval twee drukkers actief met het ontwerpen van postzegels. In 1861 was het Koninkrijk Italië uitgeroepen en had koning Victor-Emanuel de troon bestegen. Een aantal drukkers leverde daarna, op verzoek van de Italiaanse post, ontwerpen aan voor postzegels voor het nieuwe koninkrijk. Hieronder waren de twee Milanese drukkers, Francesco Grazioli (Wench), die in april 1862 zijn ontwerpen aan de post aanbod en Luigi Ronchi, die in juli 1863 met zijn essays verscheen.

Fig.7: Ronchi essays voor Italië (1863)

Fig.8: Ronchi essays, type II

De ontwerpen van deze laatste vertonen opvallend veel overeenkomsten met het essay type II van Griekenland. De gebruikte kaders, de kleuren en de samenhang van de essays in velletjes vormen naar mijn idee voldoende bewijs om aan te nemen dat hij de ontwerper is

van het essay type II. Ronchi had in het midden van de 19^e eeuw een drukkerij in Milaan die prenten, kaarten en gidsen drukte. Bovendien was hij uitgever, onder meer van patriotistische boeken en pamfletten.

Over de maker van het essay van het type III is niets bekend. Hetzelfde geldt voor een vierde essay-type, wat we zo meteen nog tegen zullen komen.

Essays of vignetten

De term "essay" is een beladen term waarover al veel is geschreven. Voor dit artikel sluit ik mij aan bij een oude definitie die Dr. Otto Carl Alfred Moschkau, één van de grondleggers van de Duitse filatelie, al in 1875 opstelde: "Essays zijn "probeersels", die door de betrokken Postdienst voor toelating als een nieuwe emissie, door de postzegeldrukkerij of in open concurrentie in diverse typen gemaakt, voor een definitieve keuze werden gebruikt." Essentie van deze definitie is dat de zegels als voorstel aan de Posterijen werden voorgelegd en werden geaccepteerd.

Het is de vraag of dat met de essays van koning George is gebeurd. Het antwoord op deze vraag kan kort zijn: voor zover bekend zijn ze niet voorgelegd, laat staan geaccepteerd.

In het december nummer uit 1864 van *Stamp-Collector's Magazine* schrijft een briefschrijver (en essay-verzamelaar) uit Brixton, "Ik heb begrepen van de heer Mavrocordato, waarschijnlijk van het postkantoor in Athene, dat de zogenaamde Griekse essays nooit in Griekenland zijn gezien en dat het niet de intentie van de autoriteiten is om andere postzegels uit te geven dan degene die nu in omloop zijn. Pemberton vermeldt daarbij dat hij vermoedt dat deze Mavrocordato dezelfde is als de verzamelaar uit Odessa van die naam waarvan een mooie verzameling Griekenland (die ook essays omvatte) rond 1900 werd gekocht door de heer Jonas. De familie Mavrokordatos was een belangrijke familie in Griekenland. De bekendste van de Mavrokordatoi, die in de 18e eeuw een belangrijke positie innamen in de regio rond Odessa, was Alexandros Mavrokordatos, die één van de leidende figuren was in de onafhankelijkheidsoorlog in Griekenland in 1821 en daarna onder meer Minister van Financiën en enkele malen premier van Griekenland was. Wellicht dat hij de Mavrocordato was waar de briefschrijver naar verwees, of anders zeker een van zijn invloedrijke familieleden.

Ook Moens was uiteindelijk overtuigd van het feit dat geen sprake was van essays, maar van maakwerk voor de filatelistische markt. In juni 1865 trekt hij zijn melding over het essay van het type III in. Daarbij zegt hij: "Na het inwinnen van rechtstreekse informatie (JM: in Griekenland) kunnen wij verzekeren dat er geen enkele gedachte is geweest om van zegels te veranderen. Men voorziet als volgende de uitgave van een serie zegels met cijfers (zonder twijfel voor port)." Verder verzucht hij dat alle Griekse essays "die onophoudelijk de markt overspoelen moeten worden aangemerkt als "Garibaldi-essays", waarmee hij bedoelt dat ze fantasie-zegels zijn.

Het verzamelen van essays in de 19e eeuw

In de kinderjaren van de filatelie moest deze hobby zich nog ontwikkelen. Verzamelaars storten zich op ieder stukje papier dat zij te pakken konden krijgen. Ook de essays bleven niet onopgemerkt, zowel bij verzamelaars als handelaren.

In 1906-7 publiceerde Pierre Mahé een serie artikelen in het *Stanley Gibbons Monthly Journal* onder de titel "My souvenirs - Reminiscences of a Veteran", onder andere over de eerste postzegels van Griekenland. In één van die artikelen besteedt Mahé onder meer aandacht aan de 19e -eeuwse geschiedenis van het verzamelen van essays. Hij schrijft:

"Verzamelaars hadden lange tijd niet in de gaten hoe interessant essays kunnen zijn. Er was wel een kleine groep die ze waardeerde. Zij waren begonnen met het verzamelen van een paar exemplaren, en omdat zij ze interessant vonden, bleven ze dit doen, en zouden dat zonder twijfel zijn blijven doen, ware het niet dat bepaalde fabrikanten, als het ware, deze ontwikkeling hadden geblokkeerd, door de markt te overspoelen met al die kleine plaatjes

die hun inventieve hersenen en hun hebzucht hen deed bedenken.

Nauwelijks had een niet geheel belangeloze idealist (al dan niet met serieuze bedoelingen) een ontwerp, goed of slecht (meestal de laatste), en in ieder geval afgewezen wanneer het daadwerkelijk werd aangeboden, gemaakt, of, in weerwil van alle omstandigheden rond haar ontwerp, werd het gereproduceerd in talloze combinaties van alle kleuren van de regenboog en werden deze plaatjes aangeboden aan verzamelaars, niet als voorstellen –om niet een te harde term te gebruiken, maar onder de meer pompeuze en aantrekkelijke naam van essays. En dat was niet alles. Deze producties, die het imago van echte essays schaadden, verkochten zeer goed, en dat niet alleen bij een paar van de serieuze verzamelaars, maar vooral onder die veelheid aan goede mensen die geloofden dat een essay iets oneindig veel hoger moeten zijn en kostbaarder dan een gewone postzegel. De volgende stap in de exploitatie van deze lichtgelovigheid was om de hulp van de dichtstbijzijnde graveur in te roepen, om ofwel een op basis van een schets van de klant een ontwerp te maken of hem dat zelf te laten doen op alleen de vermelding van het betrokken land. En zo ging het spel verder!

Het overspoelen van de markt leidde tot een sterk wantrouwen, dat steeds dieper groeide, totdat al zijn slachtoffers werden ondergedompeld. Geen verzamelaar wilde meer essays verzamelen, in de war als zij waren door het overvloedige aanbod, en niet meer in staat om onderscheid te maken tussen dat wat kan worden aanvaard en dat wat moet worden afgewezen. Een paar filatelisten echter met een sterk vertrouwen, volhardden in de collectie van echte essays, en ze hebben een goede reden om zichzelf te feliciteren, want nu zijn hun collecties van onschatbare waarde, die bijna onmogelijk meer zouden zijn te vervangen nu de ware essays hun bewondering hebben teruggekregen waar zij altijd recht op hadden.”

Het mag duidelijk zijn uit het verhaal van Mahé dat de scheidslijn tussen echte essays en fantasie-zegels in de loop van de 19e eeuw dun was.

De essay-catalogus van Dr. Moschkau

Dat er een serieuze verzamelaarsmarkt was voor essays blijkt onder meer uit de speciale catalogus die Dr. Moschkau in 1875 uitbracht. Hierin gaf hij, op basis van een analyse van alle grote filatelistische bladen uit die tijd (waaronder *Le Timbre Poste* en de *Stamp-Collector's Magazine*) en op basis van verzamelingen (waarvan die van Dr. Alexander Ritter von Volpi de grootste was) een overzicht van de op dat moment bekende en erkende essays. Ook hij merkt daarbij op dat er naast de “echte” essays ook speculatie- of fantasie-essays bestaan.

Voor Griekenland vermeldt hij vier groepen essays.

De eerste groep zijn de essays voor de Grote Hermes Koppen. Hij noemt: “1861. Kop van Mercurius naar rechts in een cirkel, Type van de officiële zegels, vlakdruk, diverse papiersoorten. Zonder waarde aanduiding: lichtblauw, zwartbruin, 1 lepton zwart, bruin, rood, groen, zwart op groen, zwart op geel, 2 lpt. zwart, 5 lpt. rozerood, bruin, 20 lpt. donker blauw, zwart, blauw, lichtblauw, 40 lpt. rozerood, oranje, olijfbuin, rozerood op wit zijdepapier. NB. Deze essays zijn er ook, waar de vellen aan twee kanten met essays bedrukt zijn, zodat de rugzijde ook een deel van een afdruk van een essay omvat.”

De tweede groep noemt hij “Parthenon”; hij schrijft: 1864 Parthenon (zuilentempel), in hetzelfde beeld koning George in een ovalen medaillon, waarde aanduiding boven en onder, vlakdruk, wit papier, 20 lpt. oranje, groen, blauw, zwart, geel, bruin, roze, zegelrood.” Op de eerste pagina van zijn boek is er een afgedrukt. Het gaat duidelijk om ons type I.

De derde groep omschrijft hij als volgt: “1864 Koning George in versierd, ovalen raamwerk naar links. Tekst boven. Waarde aanduiding beneden, vlakdruk., wit papier, 5 lpt, 20 lpt, 40 lpt, zwart, groen, bruin, oranje, roze. Daarnaast vermeldt hij: „Dit essay is er ook in een zwarte druk op gekleurd glacé-papier (lichtblauw, groen etc.)“ Het gaat duidelijk om type II

Tot slot beschrijft hij nog een groep: “1866. Grootte van de officiële zegels, waarde aanduiding in het midden, tekst Ell gramm in Griekse tekens, boven, beneden en aan de

zijkant. Ik noem dit type IV.

Latere schrijvers over de essays

Na Dr. Moschkau is Arthur Glasewald in 1896 de eerste die weer het een en ander meldt over de essays van koning George en daarmee begint ook de verwarring over verschillende types.

Glasewald noemt als eerste een nieuwe variant van het essay type I. Hierin heeft de koning een wat breder hoofd, is het medaillon wat breder en minder hoog, en de zuilen van de tempel van het Parthenon ogen wat degelijker. Hij vermeldt van deze variant van het zegel een uitvoering in staalgravure op wit karton, die hij alleen in blauw kent, en een litho-uitvoering in maar liefst 16 kleuren. Ik zal ze verder met type Ia (wit karton) en type Ib aanduiden.

Fig.9a-c: Type Ia en Ib en ter vergelijking type I

Daarnaast vermeldt hij als aparte groep het essay type I zelf, maar alleen in de kleur blauw. Naast het essay type I noemt hij ook de essays van type II en IV, waarbij hij de gegevens van Dr. Moschkau heeft overgenomen (met de toevoeging van een lila exemplaar van de 5 lepta van type II). Met betrekking tot type IV zegt hij dat hij het nog nooit daadwerkelijk onder ogen heeft gehad.

In 1903 verschijnt een boekje van A. Reinheimer, waarin hij de essay-collectie van de Duitse verzamelaar Martin Schroeder (verzameld in de jaren 1893-1902) beschrijft. Schroeder bezit essay type Ia in zes kleuren, type I in twaalf kleuren en van type II 4 strips van drie exemplaren, 12 losse exemplaren op wit papier en 21 stuks in een minder fijne druk op diverse gekleurde papier soorten, waaronder ook weer drie strips van drie. In de bijlage is van de drie typen een afbeelding te vinden.

Percival Loines Pemberton schrijft in de jaren 1911 en volgende een groot artikel over de postzegels van Griekenland in het *Philatelic Journal of Great Britain*. Ook de essays neemt hij hierin op. Net als Glasewald vermeldt hij eerst de essays van het type Ia (in een twaalfstal kleuren), dan type Ib (in maar liefst 20 kleuren) om vervolgens op te merken dat er ook een (veel zeldzamere) variant bestaat met een kleiner hoofd van koning George (ons type I). Daarnaast vermeldt hij het type II in 12 kleuren. Verder verwijst hij nog naar de melding van type III in *Stamp-Collector's Magazine* en type IV in Glasewald. Beide essays heeft hij nooit gezien. Tot slot gaat hij in op de vraag of het hier echt om essays gaat of om fantasiezegels, waarbij hij onder meer verwijst naar de hierboven al geciteerde briefschrijver in het *Stamp-Collector's Magazine* met betrekking tot de mededeling van Mavrokordatos. Hij heeft duidelijk zo zijn twijfels over de status van de essays.

De volgende auteur die ik moet vermelden is Nicolaos Nicolaïdes. Ook hij wijdt een hoofdstuk in zijn boek aan de essays. Volgens hem zijn type I en type Ia op hetzelfde tijdstip (1863) verschenen. Type Ia bestaat volgens hem in 10 kleuren. Bovendien beschikt hij over een uniek exemplaar dat geen waarde aanduiding bevat.

Fig.10: Het unieke Nicolaïdes-exemplaar

Dan is er type Ib. Dit bestaat volgens hem in 20 kleuren, 10 gegraveerd en 10 in litho uitgevoerd. Daarbij geeft hij aan dat van het type Ib de markt in 1898 werd overspoeld met slecht gemaakte reproducties. Ik noem ze type Ic. Type Ic is eenvoudig te herkennen aan de letter Gamma in het woord Gramm. dat een haakje heeft, in tegenstelling tot type Ia en Ib.

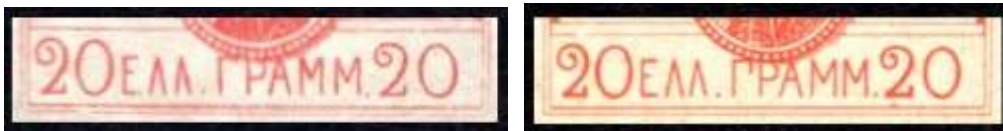

Fig.11a-b: Gamma, type Ib en Gamma, type Ic

Van deze variant zijn het afgelopen jaar hele vellen te koop aangeboden op EBay waaruit blijkt dat het gaat om grote vellen van 11x10 zegels. Het is dit type Ic dat (in 8 kleuren) het meest wordt aangeboden in de handel, los, in paren en grote blokken.

Fig.12a-b: Twee voorbeelden van type Ic

Van type I geeft Nicolaïdes aan dat hij onder meer een handgemaakt ontwerp heeft gezien, dat hij niet kon kopen (het zou kunnen gaan om een exemplaar uit de Ferrary-collectie, ook gemeld bij Silberstein/Truman).

Tot slot vermeldt hij ook type II in diverse varianten.

In 2010 verscheen voor het eerst in vele jaren een grondige en uitgebreide analyse over de essays, van de hand van Louis Fanchini. Hij maakt een indeling in drie groepen, die ook ik als basis heb gebruikt voor dit artikel. Zijn type 1 en mijn type I komen overeen. De speciale zegel van Nicolaïdes noemt hij type 2a. Zijn types 2b, c en d komen vervolgens overeen met mijn types Ia, b en c. Net als Bill Ure is hij van mening dat type Ic (zijn type 2d) een herdruk is en dat de overige typen "originelen" zijn.

Zijn type 3 tot slot is mijn type II. Hij wijst er daarbij op dat van type II twee uitgaven bestaan (3a en 3b); één fijne druk (fig.1b-d) en een wat grovere druk op dik wit papier (fig.13).

Volledigheidshalve merk ik nog op dat Bill Ure (en ook Louis Fanchini) nog een paar duidelijk herkenbare, hele ruwe vervalsingen vermelden van zowel type I als II. De eerste melding van een vervalsing van de zegel van type I stamt overigens al uit september 1864. Arthur Maury schrijft in zijn "Le Collectionneur de Timbres-Poste": "De Griekse essays, die de nieuwe koning in het Parthenon voorstellen, zijn grof nagemaakt door ze na te tekenen. Meneer. B. uit Le Havre, wees op uw hoede!"

Fig.13: Type II, 5 lepta, grovere uitvoering op dik wit papier

Eindoordeel

Op basis van het voorafgaande kom ik tot de volgende classificatie.

Type I is volgens mij het originele ontwerp uit 1864, bedacht naar aanleiding van de komst van de nieuwe Griekse koning, George I. De types Ia, Ib en Ic zijn van latere datum, waarschijnlijk rond 1885-1900. Ik leid dat af uit twee dingen. Allereerst is er de afbeelding van koning George zelf. Hoe onbeholpen type I ook is uitgevoerd, het smalle, een beetje gebogen hoofd komt beter overeen met de originele foto die als basis heeft gediend dan het wat bollere gezicht van type Ia, b en c. Verder is het pas Glasewald die in 1896 voor het eerst melding maakt van type Ia en Ib. Afgaand op Nicolaïdes komt type Ic pas rond 1898 op de markt. Ik meen dan ook dat de types Ia, b en c alle drie imitaties zijn van het originele ontwerp van type I, gemaakt voor de gretige verzamelaars aan het eind van de 19e eeuw (waarbij type Ic een latere herdruk is van type Ib). Iets wat zeker past in het beeld van de verzamelaarsmarkt in die tijd zoals ook geschetst door Mahé.

Ook type II is een origineel ontwerp uit 1864, gemaakt door de Milanese drukker Luigi Ronchi.

Met betrekking tot type III kunnen we kort zijn. Na de melding van Moens dat een zegel werd voorbereid in München in 1865, trok hij deze melding al snel weer in. Ook verder heeft niemand dit type ooit gezien. Ik denk dan ook dat het tot het rijk der fabelen behoort.

Voor type IV, waarvan door Dr. Moschkau werd gemeld dat het was gemaakt in 1866, zou hetzelfde kunnen gelden, maar er is ook een andere (en naar mijn mening aannemelijker) theorie. Zoals Moens in 1865 aangaf en blijkt uit de tekst in *Stamp-Collector's Magazine* van januari 1866, dachten de Griekse postheren na over het maken van portzegels, met een cijfer in het midden van het zegel. Dat lijkt nog eens te worden bevestigd door het Duitse *Magazin für Briefmarkensammler* dat in 1865 van een bevriende Griekse zakenman had vernomen dat geen zegels met het portret van de koning uitgegeven zouden worden en dat verder nog niets definitiefs was besloten, maar wel was aangegeven dat de voorgenomen nieuwe zegels waarden van 1, 2, 5, 10, 20, 25, 40, 80, 110 en 220 lepta zouden krijgen, waarvan de 25 lepta voor de Ionische eilanden, de 110 lepta voor Duitsland en de 220 lepta voor Frankrijk was bedoeld. Portzegels zouden uiteindelijk pas in 1875 worden uitgegeven. Maar zou het niet zo kunnen zijn dat het essay van type IV in feite een zeer vroeg ontwerp voor die latere portzegels was? Wel is dan de vraag waar dit essay is gebleven.

Rest de vraag of het naar mijn mening om echte essays gaat, of om fantasie-zegels.

Louis Fanchini concludeert in zijn artikel dat er geen enkel bewijs is dat de essays van type I en II ooit in Griekenland zijn geweest, laat staan aan de postheren aangeboden. Het gaat in zijn ogen dan ook niet om essays maar om vignetten. Ik sluit mij daar, gelet op het voorgaande, graag bij aan.

Tot slot wil ik de heer Galinos bedanken voor zijn toestemming om enkele afbeeldingen te gebruiken uit zijn Collectio veiling nr.74 uit 2013 (fig.1b-d, 8 en 9a).

Literatuur:

- Fanchini, Louis, "Les vignettes à l'effigie du roi des Hellènes, George Ier" in Documents Philatéliques, Nr.204 (2010) pag.19-31 en ook als also as "The vignettes of the effigy of the King of the Hellenes, George I" in Lighthouse of The Philatelist, 10 (2010) pag.27-35 en 11 (2010) pag.74-80;;
- Glasewald, A.E., "Die Postwertzeichen von Griechenland" (Gössnitz 1896) pag.36-37;
- Mahé, Pierre, „My souvenirs - Reminiscences of a Veteran – The Stamps of Greece”, Stanley Gibbons Monthly Journal, (Maart 1907, pag.194-195, ook: "Souvenirs d'un Timbrophile - Les Timbres Grecs",in L'Echo de la Timbrologie Nrs. 370 (1908), pag.337-338;
- Magazin für Briefmarkensammler (II/1864), nr.13 pag.101, nr.18, pag.141 en (II/1865), nr.24 pag.190;
- Maury, Arthur, "Le Collectionneur des Timbres-Poste" nr.3 (15 september 1864) pag.2;
- Moens, J.B. „Le Timbre Post" April, December 1863 (pag.5, 18), Mei, Juni 1864 (pag.33-34, 43), Januari, Juni 1865 (pag.2, 42);
- Moschkau, Dr. Alfred, "Handbuch für Essais-sammler; Verzeichnis der bis dato bekannten offiziellen postalischen Essais" (Leipzig 1875), pag.V-VII en 12-13;
- Pemberton, P.L., "The Stamps of Greece" in: Philatelic Journal of Great Britain, Jan 1911), pag.7-8;
- Nicolaïdes, N.S., "Histoire de la creation du Timbre Grec et description de Toutes les Émissions" (Paris 1923) pag.10-12;
- Reinheimer, A, "Concise description of the Collection of Essays - Martin Schroeder – Leipzig - Collected during the years 1893—1902" (Leipzig 1903) pag.22 en Annex, pag.28;
- Silberstein, E. und R.O. Truman, „Translations from the Kohl Briefmarken Handbuch of Alex G. Agyropoulos & Dr. Herbert Munk of 1929" (New York 1943-50), pag.166-167;
- Stamp-Collector's Magazine, Mei-Juli en December 1864 (pag.73, 88, 104, 189-190) Februari, Maart 1865 (pag.24, 34), 1866 (pag.10, 13).
- Ure, Bill, "Forgeries of Greek Stamps of the 19th Century" (Athene 2010), pag.130-134.